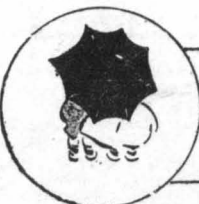

ΕΜΠΡΟΣ! 'Εμπρός! Ναι, εγώ ό ίδιος... Ποιός είνε στο τηλέφωνο; 'Ο Πέτρος; 'Ο Πέτρος Μινθίλ;... 'Εσύ 'σαι, Πέτρο; Και τί θέλεις; Σε περιμένω, παιδί μου, κάνε γρήγορα... 'Εφ'εραν τά ρούχα. 'Η ώρα πάει έντεκα. 'Ελα γρήγορα να ντυθούμε, πρέπει να πάμε ωρίς στο χορό. 'Αφ'ησε λοιπόν τό τηλέφωνο κι' έλα έδώ ό ίδιος, 'Εμπρός! Τι; Τι είπες; Είσαι άρρωστος; Κακοδιάθετος; 'Εχεις πυρετό; Γρίππη; Είσαι τό κρεθόατι; Αυτό μάς έλειπε! Και γώ πού σέ περίμενα, καμαρώνοντας τά κοστούμια μας! Είνε βασιμμία τά παλαιοτάτικα μας. Τό ένα άσπρο με μαύρες θούλες και τό άλλο πράσινο, τρέλλα!... 'Εμπρός!... Μά ναι, τί να κάνω;... Θά πάω μόνος μου, άφού μάς περιμένουν ή Σιμόνη κι' ή Φρανσουά. 'Αλλά καταλαβαίνεις πόσο με ζεμάτισες με τήν άρρώστια σου! Δέν μπορώ να κάνω χωρίς τήν συντροφία σου! Είμαι πολύ στενοχωρημένος... Τι να γίνι, περαστικά σου. Θά πάρω άβριο να σέ δω και θά σου τά πώ. Θά ντυθώ, τί να γίνι... Κοιμήσου καλά, πάρε κανένα ζεστό. Καλά, αύριο, ρίξε θευτοζες, γεια σου...

Τήν άλλη μέρα, τό άπόγευμα, ό Ρενέ Φιλετί ήτανε στό δωμάτιο τό φλου του Πέτρου Μινθίλ. Εύτυχός τόν βρήκε άπύρετο, πολύ καλύτερα.
—Λοιπόν; Πώς πήγε ό χορός; ρώτησε ό Πέτρος.
—Πολύ άμορφα, ζαηρός, γεμάτος κέφι!... 'Αλλά δέν μπορείς, φίλε μου, να φαντασθής, τί έγινε ύστερ' από τήν τηλεφωνική συνομιλία μας χτές θράβυ!
—Γιά τίς μου...
—Φαντάσου... 'Η ξαφνική άδιαθεσία σου έσωσε άπ' τήν άπελπισία, ίσως κι' άπό άποκτονια. Έναν άπ' τούς καλύτερους φίλους μας...
—Όχι δά! Δέν καταλαβαίνω...
—Θά καταλάβης και πολύ εύκολα. Είνε όλόκληρη ιστορία. Άκουσε λοιπόν: Μόλις άκούμπισα χτές θράβυ τό άκουστικό στή θέσι του, πέρασα τό άτελιέ μου, στενοχωρημένος κι' άκερος κι' άρχισα να ντύνομαι. Φορέσα τό άσπρο κοστούμι με τίς μαύρες θούλες, πουδρισία τό πρόσωπό μου, έβαψα τά χέλι μου κι' έτοιμαζόμουν να θάλω και μερικες έλληές στά μάγουλα, όταν, ξαφνικά, χτυπά τό κουδούνι τής ζώπορτας, δυνατά, θιαστικά, άνυπόμονα. Ποιός να είνε τέτοια ώρα; σκέφτηκα. Τρέχω, άνοιγω και πούδς βρέθηκε μπροστά μου; Μάντεψε άν μπορείς. 'Ο Ουμπέρτος Παριμάν... Τάχασε, φυσικά, όταν βρέθηκε μπροστά μου, αλλά με γνώρισε περισσότερο άπ' τή φωνή μου.
—'Εσύ 'σαι, Ρενέ; μού λέει.
—'Εγώ. Τι σου συμβαίνει;
—Δέν μου άποκρίθηκε. 'Ωρμησε μέσα στό άτελιέ και ρίχτηκε κλαίνοντας με λυγμούς πάνω σέ μέ πολύθρόνα.
—Τί έχεις, λοιπόν, παιδί μου; τόν ρωτώ άνήσυχος.
—'Αχ, φίλε μου! Συχώρεσέ με, πού σ' ένοχλώ τέτοια ώρα, είμαι όμως τόσο δυστυχισμένος! Τόσο άπελπισμένος! Είμαι ίκανός για κάθε τρέλλα... Ξέρεις πώς είμαι ξετρελλαμένος με τή Ζωρζέτ... Ναι, έχεις δίκιο, καταλαβαίνω τή σκέψι σου: Με κοροϊδεύει και με άρέσει άπ' τή μύτη... Τό ξέρω, μά τί θέλω να κάνω; Την λατρεύω! Δέν μπορώ να ζήσω χωρίς αυτή τή γυναίκα... 'Ο καθένας είνε έλευθέρως να διαλέξη τό μαρτύριό του σ' αυτό τόν κόσμο. Τήν τυραννία μιας γυναίκας ή τήν όριστική έγκατάλειψη και τήν άπελπισία...
—Δέν σκέφτηκα να σέ παρηγορήσω γι' αυτό, τού είπα. 'Ο καθένας μας έχει τήν τρέλλα του. Λέγε παρακάτω...
—Τήν περίμενα λοιπόν άπόψε τή Ζωρζέτ σπιτι μου, όταν, πριν άπό μισή ώρα, μου τηλεφώνει, πως λυπάται πολύ, μά είνε άναγκασιμένη, έχει ύποχρέωσι να πάη άπόψε στόν μεγάλο χορό πού δίνουν ή ράφρες κι' ότι έφ'ηγε μάλιστα κελνη τή στιγμή. Φωνάζω, ξεφωνάζω, φοβερίζω, παρακαλώ στό τηλέφωνο, τίποτα!
—Νά παρακαλάς τό πιστεύω, τού είπα, όσο για να φοβερίζης, λιγάκι άπίθανο μού φαίνεται...
—Φυσικά... δέν κατάρθωσα τίποτα: «'Αν δέν σ' άρέσει, πάρε τή θόλα σου!» μου φώναζε στό τέλος ή Ζωρζέτ. Τι να κάνω; Ξέρε ή άφιλότιμη τήν άδυναμία μου, ξέρει πως είμαι σκληρός άλευθέρωτος στά πόδια της και με παίζει όπως θέλει. Κι' ένός ένω όδρλιάζα στο τηλέφωνο, εκείνη πρόσθεσε γελάοντας: «Πέσε να κοιμηθής, πουλάκι μου, θά σου κάνη καλό. Κι' αυ-

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΠΑΛΗΤΑΣΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΓΟΥΕΛ ΖΑΜΑΚΟΪΣ

ριο, τά λέμε πάλι!».
'Ακούμπησε ύστερα τό άκουστικό και γώ έμεινα σάν τρελλός, ναυαγισμένος, ασστισμένος, άποχαυνωμένος. 'Επειτα φόρεσα τό πανωφόρι μου, τό καπέλλο μου, πήδησα σ' ένα ταξί κι' έτρεξα σέ σένα, άν και ή ώρα είνε τόσο άκατάλληλη. 'Ενοιώθα τήν άνάγκη να βρω ένα φίλο μου, ένα δικό μου άνθρωπο, να τού πώ τόν

πόνο μου, τήν άπελπισία μου να τού άνοίξω τήν καρδιά μου, να κλάψω κοντά του και να με συμπονήσ... Φαντάζομαι πως ή Ζωρζέτ θά γνώρισε κάποιον και τρέχει μαζί του στο χορό. 'Ισως μάλιστα και να τόν άγαπάη αυτόν τόν κάποιον. Ξέρεις καμιά φορά; Πού να τίς καταλάβης αυτές τίς γυναίκες!... Είμαι ίκανός άκόμη... και ν' άγαπήσουν!... Με άπατά λοιπόν! Είμαι άπελπισμένος! 'Ετσι μου έρχεται να πάω να σκοταθώ! Δώσε μου μία συμβουλή, τί να κάνω; Σε ίκετεύω! Μία καλή συμβουλή σ' έναν άπελπισμένο φίλο!

—Συμβουλή ζητάς... 'Αμέσως: Φόρεσε αυτά τά παλαιοτάτικα! έπια και τούδωσα τό πράσινο κοστούμι σου.

—Τί λές;...

—Λέω να φορέσης άμέσως αυτό τό πράσινο παλαιοτάτικο κοστούμι! Και γρήγορα μάλιστα, γιατί δέν έχουμε καιρό!

—'Αχ, πού έπαισα ό φοικαράς! Μεθυσιμένος είσαι, Ρενέ; 'Από τόρ άρρα μεθυσες;...

—Δέν είμαι διόλου μεθυσιμένος: άπό τούς δυό μας έγώ τάχω σωστά τά λογικά μου, ένώ εσύ δέν ξέρεις τί σου γίνεται από τή παραλαλία σου κι' ούτε μπορείς να σκεφθής με ψυχραιμία. 'Αν ή Ζωρζέτ, άγόρι μου, σέ κοροϊδεύει, παρ' όλη τήν άγάπη σου, τό κάνει αυτό γιατί ξέρει πως σέ κρατάει καλά, πως είσ' ένα κουρελάκι στά νύχια της. 'Η άδυναμία σου είνε ή δύναμη της, ή ταπεινότητα σου τήν κάνει να καταγράφεται τήν άναδρία σου. 'Αν σέ ήξερε λιγώτερο άμισοδεμένο τά χέρια της, λιγώτερο πεθίχιο σκυλλάκι στά καπρίτσια της, νάσαι θέβαιος πως δέν θά τολμούσε να σου παίξη τό άπομινό παιγνίδι. Είσαι άμορφορ, καλοκαίμενος, έξυθνος, εύχάριτος τήν παρέα, πρόσχαρος—όχι αυτή τή στιγμή θέβαιος—έχεις άρκετή περιουσία, τελοσιάντων όλα όσα χρειάζονται για να επιτύχης με τίς γυναίκες κι' άν, έστω και για μία στιγμή, τής περνούσε από τό νού τής Ζωρζέττας σου, πως θά μπορούσες ν' άπαχοληθής με κάποιαν άλλη, να εύχαριστηθής, να διασκεδάσης με μίαν άλλη, έ, νάσαι θέβαιος, πως θά τρελλαίνονταν τότε κι' αυτή για τήν άγάπη σου.
—'Ισως...άλλά δέν έχω τή δύναμη για τέτοιου είδους πειράματα!

—Θά δοκιμάσης; Τή φοβάσαι, άφού τή ύπομιάζεις πάος σ' άπατά; Δοκίμασε άπόψε. Είνε μοναδική εύκαιρία. Λές κι' έθωλε ό Θεός τό γαράκι του. 'Εμπρός, φόρεσε τόν πράσινο παλαιοτάτι!...

—Νά ντυθώ... παλητάσος;... 'Εγώ;...

—Μάλιστα. 'Ητανε να πάω άπόψε με τόν Μινθίλ στόν μεγάλο χορό πού δίνουν ή ράφρες. 'Ο Πέτρος όμως άδιαθέτησε. 'Εχει χροετόν τό ίδιο άνάστημα, πάρε λοιπόν τό κοστούμι του και φόρεστο! Γρήγορα, γιατί περνά ή ώρα.

—Καλά, κι' έπειτα;

—'Επειτα, θά πάμε μαζί σ' αυτόν τό χορό. 'Εκεί θά θρούμε τή Φρανσουά και τή Σιμόνη. Θά ψάξουμε ν' άνακαλύψουμε μέσα στό πλήθος και τή Ζωρζέττα σου κι' όταν τή βρής με τόν καθαλλιέρο της θά πλησιάσης, όλωσοδιόλω άδιάφορος, χαχανίζοντας με τή ντάμα σου και θά χορηπήδης γεγάτος κέφι κάτω άπ' τή μύτη της. 'Εγγυόμαι για τό άποτέλεσμα.

Με δυσκολία επιτέλους τόν κατάφερα και φόρεσε κλαίνοντας τό πράσινο κοστούμι σου, πουδρισιστηκε κι' έβαψε τά χέλι του. Σού όρκίζομαι, πως σπάνια θά μπορούδες να δής καλύτερο θέαμα άπό αυτό τό νέο, πού θογαώντας και θλασμιώντας όλες τίς γυναίκες, έβασζε προσεχτικά τίς έλληές στά πουδρισισμένα του μάγουλα. 'Επιτέλους τόν βοήθησα, δώσαμε τόν άπατιώτεμο πρόχαρο τόνό στο πρόσωπό του και φύγαμε για τό χορό.

Βρήκαμε εύκολα τίς δυό μας φιλενάδες κι' έπειτα άρχισαμε να φιλότιμουμε για τήν άπιστη Ζωρζέττα. Τήν έβρηκαμε κι' αυτήν, ντυμένη θοσκοπόλα να χορεύει ρούμα με' ένα πελόριο ολόαρο. 'Ανάγκασα τόν Ουμπέρτο, πού έτρεπε άπ' τή λύσσα του, να τήν πλησιάση ψυχραιμος, να τής πετάξη κομφετ', όσο

"Επεισε στήν άγκαλιά του και τόν παρακάλεσε να τήν συγχρήσει...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κευτοεπιπέλι)

ΤΟ κινηματοθέατρο «Παλλάς» οι Αθηναίοι είχαν την τύχη ν' απολαύσουν ένα περίφημο έργο της Γερμανίδος συγγραφέως Βίκυ Μπάουμ, τη «Λίμνη των Κυριών». Αυτό το φιλμ εγυφίστηκε με την οικονομική έντιμο, του εξακομωρισίου Ρόσολντ κ' ο Μάρκ Άλεγκρέ, ο σκηνοθέτης του έργου, το ανέβασε με τις νέες αντιλήψεις και τις προόδους της σκηνοθετικής τέχνης. Η Ροζίν Ντερεάν, η Σμόνη Σμιόν, η Έλα Μερσέ, ο Ζάν Πιέρ Ουμόν, ο Μοσέ Σμιόν κ' ο Σοκολάφ, δημιουργούν περιφρημούς ρόλους σ' αυτό το φιλμ, που γοήτευσε τους Αθηναίους και το όποιο, όπως σάς αναφέραμε, εινε έργο της συγγραφέως του «Έγκαντ Οτέλι».

Η Γκέρτα Γκάρμπο κ' ο Φρέντερικ Μάρς εγυφίζουν σήμερα στο Χόλλυγουντ το παιγιωστό έργο του Λέοντος Τολστόϊ, την «Άννα Καρένινα». Ο εστέρας τών εστέρων, στο ρόλο της τραγικής ηρώιδος του Ρόσσου συγγραφέως, εινε υπέροχος. Ο νέος παρτενιάρ της δέν βόισκει λόγια νά εκφράση το θαυμασμό του γιά τη μεγάλη εγύφισα, η όποια θά κινή πάλι τά εξακομωρισία τών θαυμαστών της νά συγανηθούν από το τραγικό τέλος της ηρώιδος του Λέοντος Τολστόϊ.

Ο Κλάρκ Γκέμπλ κ' η Κάθριν Άλεξάντερ εγυφίζουν στην πόλι του κινηματογράφου ένα νέο φιλμ, στο όποιο πρωταγωνιστούν επίσης και α γνωστό εστέρες Σπούαρτ Έρβιν, Χένρυ Τραϊνερ κ' ο Φράνκ Μάτο.

Η «Καριόικα» εινε ο χορός πού ξετρελλαινει όλο τόν κόσμο. Όπου και νά πάτε, στα νυχτερινά κέντρα, στις χορευτικές δεξιώσεις, παντού θ' άκουσετε τόν όμορφο σκοπό της και θά δητε τά ζευγάρια τών χορευτών νά κάνουν τις έξοφρενικές φυγιές της. Όστόσο, η Ξανθή γόισσα Τζέινγκερ Ρόγκερς, η όποια πρώτη λανσάρεσε αυτό το χορό στον κινηματογράφο, ετομαίει τώρα έναν άλλο πού ενδιαφέροντα. Στο νέο φιλμ, λοιπόν, το «Εθίδιο Διαζύγιο», το όποιο εγυφίσει, χορεύει έναν πούλο όμορφο χορό, τόν «Κορνιαντά», πού φυσικά θά καταστήση κ' αυτός τούς Εθραιώσις, όπως η «Καριόικα».

Ο Τζάιν Κούγκαν, το χαϊδεμένο παιδί του Χόλλυγουντ, το όποιο δώ και λίγα χρόνια εινε έπισκεφθή την Άθήνα, μαζί με τούς γονείς του, φαίνεται ότι, γιά νά γλιτώση από τις έννοχλησις τών θαυμαστών του, αποφάσισε νά παντρευθή. Και πράγματι, έδωσε... το χέρι του στην χαριτωμένη Τόκλι Γουίνγκ, μιά από τις πού γνωστές όμορφιές της φώμινιπόλεως. Η μίσης Τόκλι πραγμα-

μπορούσε πού γελαστός, έχοντας την ώραία Σιμόνη στο μπράτσο του και νά της φωνάζη:

»Σέ ποιά στάνη έμασες τη ρούμπα, ώραία μου βοσκοπούλα;

»Σ' άφινω τώρα νά φαντασθής την κατάπληξη της βοσκοπούλας! Παράτησε μονομιάς τόν οσάρο της και πλησίασε κοντήτερα νά δη το πρόσωπο του παλιάρτου. Δέν μπορούσε ζκμήν νά πιστέψη στ' αυτιά της. Μά κ' όταν τόν εινε καλά, πάλι άπόμεινε οσσιωμένη, γιαντί τόν φανταζότανε νά κοιμάται, όπως τόν πρόσταξε, ήουχα-ήουχα στό κρεβάτιό του, ενώ τώρα τόν έβλεπε νά χαχαλιζή θεότρελλος, με την υπέροχη Σιμόνη. Δέν ήξερε τί νά διαλέξη: νά λησθυμής η νά την πιάσουν τά νεύρα της; Τόν κύταζε σαν μανιασμένη. Έπιτέλους, χωρίς ούτε νά κληνωχτήση τόν οσάρο της, ώρμησε, άρπαξε τόν Ουμπέρτο άπ' το χέρι και τού φώναξε:

»Πάμε σπιτί, Σαρδανάπαλε!

»Εφυγαν σάν τόν σ' φωνα κ' άπομεινάμε τα κορτίσια και γώ ξεκαρδιωμένοι στό γέλια. Λιγάκι πριν φύγω άπ' το άτελει γιά νάρθο σέ σένα, ο Ουμπέρτος μου τηλεφώνησε. Τό στρατήγημα έπισαε περισσότερο από όσο έλπίζαμε. Η Ζωρζέττα θά χρειάστηκε. Εινε τόν κίνδυνο πού ύπιοχε νά της πάση μιά άλλη τη θέσι της στην καρδιά του ώραίου κ' ευγενικού Ουμπέρτου. Και με κλάματα, γεμάτη τρυφερότητα έπεσε στην άγκαλιά του και τόν παρακαλούσε νά την συγχωρήσει. Ο φίλος μας της θρήκε πιά το σπιγιδό και μπορεί, σε καές άνάλογο περίστασι, νά μεταχειριστή το ίδιο έθλο. Εινε τώρα ετύχιωμένος, φρίσκειται σπών έθλοσο ούρανό. Τό λοιπόν, άγαπητή μου, χωρίς την παροδική άδιαθεσία σου, δέν θά μπορούσα φυσικά νά δανείσω τόν πλάσιον παλιάρτο σπών Ουμπέρτο και δέν θά μάθανε ότι ο έρωτας μοιάζει με τη σκιά μας: φεύγει όταν τόν κυνηγούμε. άλλά τρέχει πίσω μας όταν φεύγουμε έμεεις! Ναί, ναί, ναί...

ποποιεί μ' αυτό το γάμο το μοναδικό πόθο της ζωής της, νά γίνη δηλαδή γυναίκα ενός νέου και πλούσιου εστέρος». Εινε, καθώ- βλέπεται, πούλο νυχτερή.

Ο μεγαλύτερος δραματικός ήθοσός της «Μέτρος», ο Ουάλλας Μπην, φαίνεται ότι δέν έμεινε άσυγκίνητος από τη χαρά και την όμορφιά της Μάρην Ο' Σούλλιβαν, η όποια πρωταγωνιστεί σ' ένα καινωουργιο έργο του. Η καιές γλώσσες του Χόλλυγουντ λένε ότι εινε τελευταίος ξετρελλαιμένος με την όμορφη φρενιέττα κ' ότι κάθε μερα την επισκέπεται στη βίβλια της, γιά νά συζητήσουν γιά τις διάφορες σκηνές του φιλμ του. Μά ο Ουάλλας Μπην διαμαρτυράται γιά αυτέ- τις συκοφαντιές και δηλώνει ότι η Μάρην Ο' Σούλλιβαν δέν εινε γ' αυτόν τίποτ' άλλο, από μιά φίλη. Μιά πούλο εθγενικά και τρυφερή φίλη, η όποια ειχαριστείται με τη συντροφία του και τις ιστορίες του. Όσο γιά την χαριτωμένη φρενιέττα, άποφείγει νά πη και μιά λέξη, έστο γ' αυτή την ιστορία, προτιμώντας νά διασκεδάση με το θόρυβο αυτού του κοκανόλιου κ' με τη στενωχώρια του καιού της φίλου.

Η Άννα Στέν, η περιφρη «Ενάδι», στην ιδιωτική της ζωή εινε μιά πούλο παράξενη γυναίκα. Μά από τις άδυναμιές της εινε τ' άσπρα σκελίδα, τά όποια ποτέ δέν άποχωρίζεται, ούτε άόκη και σπών... όπου της. Οι γυαφοί έμωσ της φλωμινιπόλεως δέν παύουν νά της σπαστούν νά μη κοιμάται μαζί τους, γιαντί ύπιαρχει φόβος νά κολλήση έναν σπώ άρρώστιας άπ' αυτά τά σκελίδα και νά χάση την όγεία της. Η Άννα Στέν έντοπις δέν τούς άουσι κ' όπως εινε έπιμονη και πιασματάρα, έννοιει νά κινή η κινή της περιάει από το κεφάλι της.

Αυτές τις ημέρες έφτασε στο Χόλλυγουντ η χαριτωμένη Άγγλιδα ήθοσός Κόνιταν; Κόλλιερ, γιά νά παίξη στον κινηματογράφο. Η Κόλλιερ εινε ξετρελλαιμένη με την εθιμη ζωή της φλωμινιπόλεως και στους δημοσιογράφους που την έπισκέφθηκαν, έδήλωσε ότι έχει την έντύπωση ότι Ξανωχίζει την καρδιά της. Η Κόνιταν; Κόλλιερ δέν εινε η πρώτη φορά πού έπισκεπτείται το Χόλλυγουντ. Έδώ και πέντε χρόνια εινε Ξανωχθε πάλι, γιά νά πρωταγωνιστήση σε μερικά βουβά φιλμ. Μά ο κινηματογράφος τότε δέν ήταν τελειοποιημένος, όπως εινε σήμερα, και γ' αυτό η Άγγλιδα ήθοσός γύρισε πάλι στα θέατρα του Λονδίνου. Ο Ουάλλας Κόδαρντ όμως, πού ήξερε το ταλέντο της, την κιάσε ήδη σε νέου στην πόλι τών εστέρων, γιά νά της ανάθεση τόν ρόλο της λαίδης Χάρου, στο νέο φιλμ της «Μέτρος», πού έχει τόν τίτλο «Ενάδισ».

Ύστερ' από δέκα χρόνις έπιτυχίες στην κομωδία, ο ήθοσός Ρόλαντ Γουίνγκ άποφάσισε ν' άφοσιωθή στο δράμα.

Βαρέθηκα νά κινή τούς άλλους νά γελοιο, δήλωσε στους φίλους του. Σκεφθήτε ότι έπί δέκα χρόνια δέν έκανα παρά κομικές γρομώσις, πού έκαναν τούς θεατάς μου νά ξεκαρδιζονται άπ' τά γέλια. Καρός λαπόν εινε νά τούς αναγιάσω τώρα νά κλάψουν και λίγο. Άρκετά διασκεδάσαν μαζί μου...

Κανείς όμως από τούς γνωστούς του δέν μπορεί νά ξεγηγήση αυτή την άλλαγη τού Ρόλαντ Γουίνγκ, της όποιας η ατία ξεκαλωθεί νά παραμείνη μυστηριώδης.

Η Γκέρτα Γκάρμπο τελειώνει σε λίγο καθώ στα «στούντιο» της «Μέτρος» το δέκατο ένατο φιλμ της, τού όποιο σκηνοθέτης εινε ο Ρίτσαρ Μπλοελαύνα.

Ο Έρνοτ Λοιμπετς έκαμε τελευταίως μιά ανακάλυψη, πού δέν ανασπάσει. Ανακάλυψε ότι η «Εθιμη Χίρας» εινε το δέκατο τρίτο φιλμ πού έχει σκηνοθετήσει σ' τώρα, ότι το τελείωσε στις 13 τού μηνός κ' ότι τ' όνομά του έχει δεκατρία γρομώματα. Κ' όπως εινε τριμυριά προληπτικός, δέν μπορεί νά συνέληθ άπ' τη στενωχώρια του.

Ο Μάλα, ο νεαρός Έσκαμώσ, πού παίζει στο φιλμ τού Βάν Ντάιν «Έσκαμώσ», πρόκειται νά πρωταγωνιστήση σ' ένα νέο άργο αυτού του σκηνοθέτου, το όποιο θά «εγυφισθή» στα νύχτα της Πολυνησίας. Η ύπόθεσι τού νέου φιλμ τού Βάν Ντάιν πλέκεται γύρω από τη συναρκατική ιστορία μιιάς φίλης χαϊμένης - σ' ένα άδοκωτικό νησί τής Πολυνησίας, μακριά από τούς δρόμους τών καρδιών.

Ο Διονελ Μπάρρομφο εινε μιαούδης σπυλκτήης. Τί νομίζετε πώς μάθει; Τίς...βλόνης τού φωνογράφου! Μ' αυτές χαράζει τις χαλιωγραφίες του...!

Μιά νέα γελοιογραφία τού Σαρλό